

Bembeke journal.

Jaargang nummer 12.

editie nummer 3.

10 oktober 2018

Dag allemaal,

Zo vertrek je op dinsdagmiddag tegen vieren in een druilerige regen vanuit een koud en nat Den Bosch naar Schiphol en zo arriveer je op woensdagmiddag rond dezelfde tijd in Bembeke waar het schitterend weer en 25 graden is. Daar zit daar dan wel 11 uur vliegen, 10 uur wachten en 3 uur autorijden tussen, maar een kniesoor die daar op let.

Het huis was door de vorige gebruikers (wijzelf) netjes achtergelaten, dus we hadden ons vrij snel geïnstalleerd.

Maar goed ook want om 6 uur is het donker en jullie raden het natuurlijk al: geen elektriciteit en geen water en onze noodstroomvoorziening had er ook de brui aan gegeven.

Geen nood want dan maar een oud record breken, dat wil zeggen om 7 uur naar bed en omdat de reis zich toch wel deed gelden hebben we er maar meteen een ander nieuw record aan toegevoegd, namelijk de klok rond slapen. We waren daardoor donderdagmorgen wel weer lekker fit en maar goed dat we om 7 uur meteen waren opgestaan, want om half acht diende de eerste bezoeker zich aan. Kenneth, ons manusje van alles, die kwam zeggen dat hij paraat stond voor zijn eerste opdracht.

De eerste dag verder natuurlijk koffers uitpakken en veel mensen begroeten. Tijdens die begroetingen veel vragen over Joris (joerus zeggen ze hier), die het afgelopen voorjaar met zijn zus en ouders hier bij ons op bezoek zijn geweest. Naar zijn zus van drie, die toen toch de show stal, wordt nauwelijks gevraagd. Mannen zijn in de cultuur van hier duidelijk belangrijker.

Als je zo door het land rijdt valt iedere keer weer het enorme verschil op tussen het landschap dat je in het voorjaar ziet en dat in het najaar. In het voorjaar alles groen en zover je kijken kunt maisvelden die dan alles overheersen. In het najaar kale akkers maar daardoor komen de vergezichten echt tot hun recht, het is een genoegen om er doorheen te rijden.

Een ander verschil is dat het nu volop oogsttijd is van het fruit. Prachtige meloenen, avocado's, mango's en papaja's voor een habbekrats, dus dat is smullen geblazen.

Wat ons in Bembeke meteen opviel was het feit dat de mensen er goed uitzien. Het is duidelijk dat het dit jaar een goede oogst is geweest en iedereen voldoende te eten heeft. De "nutricion clinic" waar ondervoede kinderen komen aansterken is helemaal leeg, fantastisch. Toch te gek dat bij ons de kranten vol staan over weggegooid eten en dat hier en paar regenbuien meer of minder voor veel mensen het verschil betekenen tussen enerzijds honger en ellende en anderzijds een fatsoenlijk gevulde maag.

Op vrijdag een eerste afspraak over de voortgang van onze projecten en meteen een bezoek gebracht aan het nieuwe gebouw voor het Speciaal Onderwijs. We hadden verwacht en ook gehoopt dat het helemaal klaar zou zijn, maar dat is niet zo. Ze zijn net begonnen met schilderen, dus dat duurt nog wel een paar weken. Jammer, maar het resultaat wordt geweldig.

De Malawiaanse zusters van het gezondheidscentrum zijn normaal niet zo scheutig met uitnodigingen en het verbaasde ons dan ook dat we meteen voor zaterdagavond werden uitgenodigd om te komen eten. Slecht als we zijn, dachten we meteen "die zullen wel iets nodig hebben" foei. Bij aankomst bleek dat er ook nog een stel Spanjaarden bij waren, die de zusters nauwelijks kenden en waar ze naar ons idee niet goed raad mee wisten.

Geen stroom dus het werd een "candle light dinner", maar ondanks dat was de sfeer niet geweldig en het feit dat de zusters ook nog eens in het malawiaans met elkaar in gesprek gingen, werkte ook niet bepaald sfeer verhogend.

Maar goed, het eten was lekker en zoals gewoonlijk stonden we na een uur weer buiten om in het pikkedonker de weg naar huis te zoeken en er daar nog een candle light avond van te maken.

Het was wel een verwenweekend want zondagavond mochten we ook nog eens bij de zusters uit India komen eten en zoals gewoonlijk was dat weer heel gezellig. De zusters houden er rekening mee dat wij wat minder "spicy" gewend zijn dan zij, dus dat was weer mullen.

De zusters vertelden ons overigens dat ze op hun school (pedagogische academie) dit jaar 670 studenten hebben terwijl er maar 600 bedden zijn. Geen nood, op elke kamer van 2,5 meter breed leg je in het toch al smalle gangpad tussen de twee bedden in een matras op de grond en klaar is kees.

Voor de studenten al luxe want thuis slapen ze op de grond en hebben niet eens een matras.

Maandag vroeg op want de eerste afspraak was al om half acht. Daarna wat mensen aan het werk gezet, met de middelbare school wat studenten die door MIM gesteund worden besproken. Tussen de middag lekker in het zonnetje gezeten en na de middag het nieuwe stafhuis bij een basisschool geïnspecteerd, samen met de aannemer. Daarna was het weer avond en staat de wereld hier stil.

Jullie horen het wel: volop in de running en we hoeven ons niet te vervelen.

Tot zover onze belevenissen tijdens de eerste week, wordt vervolgd.

Groeten vanuit een warm Malawi,

Ans en Wil.